

Екатерина Ненчева

В алеята е глухо...

В алеята е глухо – пустота;
помръзнали се мълком птички реят;
окапали и сетните листа –
печални дървесата се чернеят.

Нощта се мълком приближава веч,
въгла студена окол ми се стели;
прелитат птички мълком надалеч –
далея в алеи тъмни, запустели.

...А аз стоя сама посред мъглата...
Веч близко е студена, тъмна нощ –
и пак стоя! – печална мисля оц:
един след други как окапаха... листата.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6492>]